

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 2Stk/10/2022
Identifikačné číslo spisu: 7020200188
Dátum vydania rozhodnutia: 31. júla 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: predsedníčka senátu, sudkyňa spravodajkyňa
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:7020200188.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a sudcov JUDr. Mariána Trenčana a prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD., v právnej veci žalobkyne: J. E. O., nar.: XX.XX.XXXX, bývajúcej v J. - I. K., J. XX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s.r.o. so sídlom v Košiciach, Kmeťova 26, proti žalovanému (sťažovateľovi): Okresnému úradu Košice, so sídlom Komenského 52, Košice o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č.: OU-KE-OOP5-2020/016684-002 zo dňa 26.02.2020, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k.: 1Sa/14/2020-97 zo dňa 17. januára 2022, takto

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k.: 1Sa/14/2020-97 zo dňa 17. januára 2022 zrušuje a vec vracia Správnemu súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Mesto Košice rozhodnutím č.: MK/A/2019/20431 zo dňa 22.11.2019 (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) rozhodlo o uložení pokarhania za porušenie obmedzujúceho opatrenia podľa § 2 ods. 2 a) zákona č. 219/1996 Z. z. o ochrane pred zneužívaním alkoholických nápojov a o zriaďovaní a prevádzke protialkoholických záchytných izieb v platnom znení (ďalej len „zákon č. 219/1996 Z. z.“) žalobkyni, ktorého sa mala dopustiť tým, že dňa 16.09.2019 požila alkoholický nápoj pivo v prevádzke EURO PUB na Hlavnej č. 96 v Košiciach a alkoholický nápoj víno zn. Tokaj na Aténskej ulici v Košiciach v byte spolužiaka T. T.. Požitie alkoholických nápojov potvrdzuje aj výsledok orientačnej dychovej skúšky na zistenie prítomnosti alkoholu v dychu vykonanej hliadkou Mestskej polície Košice prostredníctvom prístroja AlcoQuant 6020 dňa 16.9.2019v čase o 18:11 hod. na Helsinskej ulici č. 3 v Košiciach pod číslom 2714, ktorej výsledok bol 0,86 mg/l (t. j. 1,79 promile). Svojim konaním naplnila skutkovú podstatu iného správneho deliktu podľa § 12 ods. 3 zákona č. 219/1996 Z. z.

2. Žalovaný rozhodnutím sp. zn. OU-KE-OOP5-2020/016684-002 zo dňa 26.02.2020 o odvolaní v tom čase mladistvej žalobkyne, proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu rozhodol tak, že odvolanie žalobkyne zastúpenej jej zákonnými zástupcami S. J. O. a D. X. N. O. zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil.

3. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že zhodnotil postup správneho orgánu prvého stupňa a dospel k záveru, že uplatnené odvolacie námietky nie sú dôvodné.

II.

Konanie pred správnym súdom prvého stupňa

4. Žalobkyňa v správnej žalobe uplatnila zrušovací dôvod v zmysle § 191 ods. 1 písm. b/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (SSP), z dôvodu, že rozhodnutie v odvolacom konaní vydal orgán, ktorý na to nebol zo zákona oprávnený. Ďalej namietala, že pri rozhodovaní vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, zistenie skutkového stavu orgánov verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci a skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu (§ 191 ods. 1 písm. c/, d/, e/ a f/ SSP). Žalobkyňa tiež namietala, že došlo aj k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej (§ 191 ods. 1 písm. g/ SSP).

5. Žalobkyňa najmä s poukazom na takúto ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zaujala názor, že správnym orgánom príslušným na rozhodnutie o odvolaní voči rozhodnutiu obce o uložení sankcie za iný správny delikt podľa zák. č. 219/1996 Z. z. o ochrane pred zneužívaním alkoholických nápojov je Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky, a nie Okresný úrad Košice. V danej veci tak bolo vydané žalovaným rozhodnutie zo dňa 26.02.2020, ktorý na vydanie tohto rozhodnutia nebol oprávnený, a preto ide o rozhodnutie vydané v rozpore so zákonom, ktoré zároveň porušuje práva žalobkyne.

6. Z uvedených dôvodov preto žalobkyňa prostredníctvom právnej zástupkyne žiadala zrušiť tak preskúmané rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

7. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 22.12.2020 k správnej žalobe s uplatnenými žalobnými dôvodmi nesúhlasil a zopakoval argumentáciu uvedenú v preskúmanom rozhodnutí, na ktorej trval v celom rozsahu.

8. Krajský súd v Košiciach (ďalej „správny súd“) napadnutým rozsudkom zrušil rozhodnutie Okresného úradu Košice č.: OU-KE-OOP5-2020/016684-002 zo dňa 26.02.2020 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

9. V dôvodoch rozsudku uviedol, že vzhľadom na žalobkyňou uplatnený žalobný dôvod, že o podanom opravnom prostriedku rozhodoval nepríslušný správny orgán, t. j. orgán, ktorý na to nebol zo zákona oprávnený, sa správny súd v prvom rade zamerl na zodpovedanie otázky, či žalovaný je príslušným správnym orgánom na rozhodovanie o odvolaní vo veciach, v ktorých rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa, t. j. obce bola za porušenie zákazu stanoveného v § 2 ods. 2 zákona o ochrane pred zneužívaním alkoholických nápojov mladistvou osobou uložená sankcia vo forme pokarhania. V tej súvislosti poukázal na právne závery vyplývajúce z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Rks/1/2012 zo dňa 22.03.2012, prijatého ako judikát č. 89/2012, ktoré sú podľa názoru správneho súdu plne aplikovateľné aj na preskúmanú vec, s odvolaním sa na právnu vetu: „Prejednanie a rozhodnutie o odvolaní proti rozhodnutiu obce o uložení pokuty za iný správny delikt podľa zákona č. 219/1996 Z. z. o ochrane pred zneužívaním alkoholických nápojov a o zriaďovaní a prevádzke protialkoholických záchytných izieb v znení neskorších predpisov patrí do právomoci Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky. K totožnému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5Rks/2/2011 zo dňa 10. októbra 2011. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol, že o odvolaní proti rozhodnutiu obce (starostu obce) o inom správnom delikte rozhoduje orgán štátu príslušný podľa osobitných predpisov, a tým je v danej veci Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky. Až právoplatné rozhodnutie tohto druhostupňového správneho orgánu je preskúmateľné súdom na základe žaloby (§ 70 správneho poriadku a § 247 a nasl. O.s.p.).“

10. Správny súd poukázal aj na právne závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžo/47/2013 zo dňa 17.12.2013, z ktorého vyplýva: „...Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval názor odporcu, že prejednanie odvolania v danej veci patrí do vecnej pôsobnosti Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky za správny. Vecná pôsobnosť Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky pritom vyplýva nielen zo skutočnosti, že bol gestorom zákona č. 219/1996 Z. z., ale najmä z jeho úloh, ktoré plní na úseku ochrany zdravia (pozri k tomu bližšie napr. aj uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Rks/1/2012 z 22.03.2012, či sp. zn. 5Rks/3/2013 z 29.03.2013 - www.nsud.sk, <http://www.nsud.sk>)“.

11. S poukazom na uvedené právne závery vyplývajúce z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky mal správny súd za to, že žaloba žalobkyne je dôvodná, a preto je namieste podľa § 191 ods. 1 písmeno b) SSP zrušiť preskúmané rozhodnutie žalovaného, vydané v odvolacom konaní proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa, pretože ho vydal orgán, ktorý zo zákona na to nebol oprávnený.

12. Správny súd uviedol, že úlohou správneho orgánu v ďalšom konaní bude predložiť vec na odvolacie konanie príslušnému odvolaciemu orgánu, ktorý vyhodnotí odvolacie dôvody uplatnené účastníčkou správneho konania a vo veci rozhodne rozhodnutím, ktoré následne bude súdom preskúmateľné v samostatnom súdnom preskúmovacom konaní.

II.

Kasačná sťažnosť žalovaného, vyjadrenie žalobkyne

A/

13. Žalovaný (ďalej len „sťažovateľ“) podal proti rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť z dôvodu, že krajský súd v konaní a pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g) a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h) Správneho súdneho poriadku).

14. Námietku nesprávneho právneho posúdenia odôvodnil tým, že v konaní o odvolaní proti rozhodnutiu obce o inom správnom delikte rozhoduje orgán štátu príslušný podľa osobitných predpisov, a tým je v danej veci okresný úrad v sídle kraja podľa § 4 ods. 2 písm. d) zákona č. 180/2013 Z. z. Zákon č. 219/1996 Z. z. neobsahuje zákonné ustanovenie, ktorý by odvolací orgán ustanovilo inak ako zákon č. 180/2013 Z. z. K rozsudkom Najvyššieho súdu SR, ktoré citoval správny súd sťažovateľ uviedol, že predmetné rozsudky boli vydané za účinnosti iných právnych predpisov, nie je možné preto aplikovať zdôvodnenie týchto rozsudkov, ktoré boli vydané za účinnosti procesných predpisov, ktoré v súčasnosti už neplatia a boli nahradené novými. V tejto súvislosti poukázal na zásadu rímskeho práva Jura novit curia, podľa ktorej právne predpisy nie sú predmetom dokazovania, pretože ich súd má (musí) poznať. Teda súd musí aplikovať jednotlivé hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia ku konkrétnemu prípadu a nie automaticky preberať právnu argumentáciu žalobcu.

15. K námietke odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu kasačnú sťažnosť odôvodnil tým, že Najvyšší súd Slovenskej republiky vydal uznesenie pod sp. zn. 6Sžk/7/2020 zo dňa 21.04.2021, ktoré bolo publikované aj v zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov. Najvyšší súd SR v ňom konštatoval, že „účinnosťou Správneho súdneho poriadku o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu obce, rozhoduje okresný úrad v sídle kraja, ak osobitný predpis neustanovuje inak (§ 4 ods. 2 písm. d) zákona č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 125/2016 Z. z. Až právoplatné rozhodnutie správneho orgánu druhého stupňa (okresného úradu v sídle kraja) je možné preskúmať správnu žalobou.“ Správny súd sa bez odôvodnenia odklonil od skôr publikovaného rozsudku Najvyššieho súdu SR, ktorý jednoznačne potvrdzuje právny názor sťažovateľa.

16. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky zmenil napadnuté uznesenie a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

B/

17. Žalobkyňa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedla, že má za to, že napadnuté rozhodnutie správneho súdu je vecne správne. Poukázala na to, že v žalobe namietala, že orgánom príslušným na

rozhodnutie o odvolaní je Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky a nie žalovaný. Na preukázanie pravdivosti tvrdení v žalobe poukázala na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobných prípadoch, v ktorých vyslovil názor, že vecne príslušným na prejednanie odvolania v obdobnej veci je Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. marca 2012, sp. zn. 8Rks/1/2012), podľa ktorého: „Prejednanie a rozhodnutie o odvolaní proti rozhodnutiu obce o uložení pokuty za iný správny delikt podľa zákona č. 219/1996 Z. z. o ochrane pred zneužívaním alkoholických nápojov a o zriaďovaní a prevádzke protialkoholických záchytných izieb v znení neskorších predpisov patrí do právomoci Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky.“ Zároveň poukázala na to, že v správnej žalobe napadla rozhodnutie žalovaného okrem iného aj z dôvodov, že rozhodnutie, ktoré mu predchádzalo je vecne a právne nesprávne, nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné, vychádzajúce z nedostatočne zisteného skutkového stavu a porušujúce práva žalobkyne. Predmetné dôvody boli podrobne uvedené už v samotnom odvolaní voči rozhodnutiu prvoinštančného súdu (ktoré bolo prílohou správnej žaloby), na základe ktorých má za to, že sú naplnené dôvody na zrušenie rozhodnutia správneho orgánu podľa ustanovenia § 191 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej iba „SSP“). Tieto dôvody má vyhodnotiť príslušný odvolací orgán ako uvádza aj samotný Krajský súd v Košiciach vo svojom rozhodnutí v bode 27.

18. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobkyňa navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú.

III.

Konanie pred kasačným súdom

19. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 2 písm. b/ S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná a rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť a vec vrátiť Správnemu súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

20. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 31. júla 2023 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

III.

Relevantné ustanovenia právnych predpisov

Podľa § 2 ods. 2 písm. a/ zákona č. 219/1996 Z. z. o ochrane pred zneužívaním alkoholických nápojov a o zriaďovaní a prevádzke protialkoholických záchytných izieb v znení neskorších predpisov, osoby maloleté do 15 rokov a osoby mladistvé do 18 rokov nesmú požívať alkoholické nápoje alebo iné návykové látky.

Podľa § 12 ods. 3 zákona o ochrane pred zneužívaním alkoholických nápojov, za porušenie zákazu v § 2 ods. 2 mladistvou osobu do 18 rokov uloží jej obec pokarhanie. V odôvodnených prípadoch použije aj zákaz navštevovať verejne prístupné miesta v miestnosti, v ktorých sa podávajú alkoholické nápoje.

Podľa § 12 ods. 5 zákona o ochrane pred zneužívaním alkoholických nápojov, na rozhodovanie o pokutách a na ukládanie sankcií podľa ods. 3 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, miestne príslušná je obec podľa trvalého pobytu maloletého alebo mladistvého.

Podľa § 27 ods. 1 zákona č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov ak obec rozhoduje v správnom konaní v prvom stupni, odvolací orgán ustanovuje osobitný predpis.

Podľa § 4 ods. 2 písm. d) zákona č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy v znení neskorších predpisov, okresný úrad v sídle kraja okrem pôsobnosti podľa ods. 1, 5 a 6 je odvolacím

orgánom vo veciach, v ktorých v správnom konaní v prvom stupni rozhoduje obec, ktorá sa nachádza v jeho územnom obvode, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

IV.

Posúdenie kasačných námietok

21. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky po posúdení kasačnej sťažnosti žalovaného dospel k záveru, že je dôvodná.

22. Nosnou námietkou sťažovateľa bolo, že krajský súd nesprávne právne posúdil, keď s odkazom na judikatúru Najvyššieho súdu SR dospel k záveru, že v predmetnom spore vydal v odvolacom konaní proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa, správny orgán, ktorý zo zákona na to nebol oprávnený. Naopak sťažovateľ mal za to, že o odvolaní proti rozhodnutiu obce o inom správnom delikte rozhoduje orgán štátu príslušný podľa osobitných predpisov, a tým je v danej veci okresný úrad v sídle kraja podľa § 4 ods. 2 písm. d) zákona č. 180/2013 Z. z. Sťažovateľ v tejto súvislosti namietal, že rozsudky Najvyššieho súdu SR, ktoré citoval správny súd, boli vydané za účinnosti iných právnych predpisov a preto nie je možné aplikovať zdôvodnenie týchto rozsudkov, ktoré boli vydané za účinnosti procesných predpisov, ktoré v súčasnosti už neplatia a boli nahradené novými.

23. Uvedenú námietku sťažovateľa vyhodnotil Najvyšší správny súd SR za dôvodnú.

24. V ustanovení § 12 ods. 5 zákona č. 219/1996 Z. z. o ochrane pred zneužívaním alkoholických nápojov a o zriaďovaní a prevádzke protialkoholických záchytných izieb na rozhodovanie o pokutách a na ukládanie sankcií podľa odseku 3 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní; miestne príslušná je obec podľa trvalého pobytu maloletého alebo mladistvého. Týmto všeobecným predpisom o správnom konaní je zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“). Podľa § 53 Správneho poriadku proti rozhodnutiu správneho orgánu má účastník konania právo podať odvolanie, pokiaľ zákon neustanovuje inak alebo pokiaľ sa účastník konania odvolania písomne alebo ústne do zápisnice nevzdal.

25. Dňa 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorým je upravené súdne konanie pred správnym súdom. Spolu so zavedením procesnoprávnej úpravy konaní pred správnymi súdmi bol prijatý aj zákon č. 125/2016 Z. z. o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím civilného sporového poriadku, civilného mimosporového poriadku a správneho súdneho poriadku a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

26. Zákom č. 125/2016 Z. z. s účinnosťou od 01.01.2017 došlo aj k zmene a doplneniu zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, tak, že v zmysle § 27 ods. 1 zákona ak obec rozhoduje v správnom konaní v prvom stupni, odvolací orgán ustanovuje osobitný predpis. Týmto osobitným predpisom je zákon č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Poznámka, týkajúca sa tohto novelizovaného ustanovenia pod bodom 18ba, odkazuje na ustanovenie 4 ods. 2 písm. d) zákona č. 180/2013 Z. z. podľa ktorého, okresný úrad v sídle kraja okrem pôsobnosti podľa ods. 1, 5 a 6 je odvolacím orgánom vo veciach, v ktorých v správnom konaní v prvom stupni rozhoduje obec, ktorá sa nachádza v jeho územnom obvode, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Zákon č. 219/1996 Z. z. neobsahuje zákonné ustanovenie, ktorý by odvolací orgán ustanovilo inak ako zákon č. 180/2013 Z. z.

27. Najvyšší správny súd SR na tomto mieste považuje za dôležité zdôrazniť, že po novele zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, konkrétne jeho ustanovenia § 27 zákonodarca už nerozlišuje medzi rozhodovaním obce pri výkone samosprávy alebo pri prenesenom výkone štátnej správy. Vyplýva to z dôvodovej správy k uvedenému ustanoveniu, v ktorej sa uvádza: „Predmetné ustanovenie sa zosúladuje vzhľadom na vykonanú úpravu § 27, kde sa už nerozlišuje medzi rozhodovaním obce pri výkone samosprávy alebo pri prenesenom výkone štátnej správy.“

28. Preto právny názor správneho súdu, ktorý vychádzal z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR pre prijatou zmenou právneho predpisu (zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení), ktorý vychádzal z toho, že zákonodarca u obce rozlišoval medzi preneseným výkonom pôsobnosti štátnej správy a výkonom samosprávnej pôsobnosti obce, nebolo možné na uvedený prípad aplikovať.

29. Na tomto mieste Najvyšší správny súd SR považuje sťažovateľom zmienenu zásadu Iura novit curia za dôvodne a na mieste zdôraznenú. So sťažovateľom je možné súhlasiť, že iba súd je zodpovedný za určenie, ktoré právo sa vzťahuje na konkrétny prípad a ako. Najvyšší správny súd SR dodáva, že súd uplatňuje právo z úradnej moci, to znamená bez toho, aby bol obmedzený na právne

argumenty predložené stranami (hoci súd sa zvyčajne obmedzuje na poskytnutie nápravy, o ktorú strany žiadajú). Rovnaký princíp vyjadruje aj príbuzná zásada da mihi factum, dabo tibi ius („daj mi fakty a ja ti dám zákon“). Pritom zásada iura novit curia vo svojej najširšej podobe umožňuje súdu založiť svoje rozhodnutie na právnej teórii, ktorá nebola predmetom argumentácie strán. Podľa zásady „iura novit curia“ platí, že súd obsah jednotlivých právnych noriem pozná. Vychádzajúc z tejto premisy nemožno akceptovať stav, keď správny súd kľúčovú právnu normu prehliadne a neaplikuje, hoci priamo na posudzovanú otázku dopadá, resp. keď na zmenu zákona neprihliadne, hoci k zmene došlo ešte pred rozhodnutím správneho orgánu. V prejednávanej veci je zjavné, že správny súd vo svojich úvahách pracoval s judikatúrou najvyššieho súdu, ktorá bola prijatá pred účinnosťou novely zákona o obecnom zriadení a neposudzoval, či jeho aplikácia je možná aj po zmene zákona, najmä ak priniesla zmenu v tom, že sa už nerozlišuje medzi rozhodovaním obce pri výkone samosprávy alebo pri prenesenom výkone štátnej správy v danej oblasti.

30. Za dôvodnú považoval Najvyšší správny súd SR aj námietku sťažovateľa týkajúcu sa odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, a to s poukazom na to, že správny súd sa bez odôvodnenia odklonil od skôr publikovaného rozsudku Najvyššieho súdu SR, (uznesenie sp. zn. 6Sžk/7/2020 zo dňa 21.04.2021) v ktorom súd konštatoval, že „účinnosťou Správneho súdneho poriadku o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu obce, rozhoduje okresný úrad v sídle kraja, ak osobitný predpis neustanovuje inak (§ 4 ods. 2 písm. d) zákona č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 125/2016 Z. z.. Až právoplatné rozhodnutie správneho orgánu druhého stupňa (okresného úradu v sídle kraja) je možné preskúmať správnu žalobou.“

31. Na základe vyššie uvedeného Najvyšší správny súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že námietka sťažovateľa o nesprávnom právnom posúdení v odkaze na právny názor vychádzajúci z judikatúry najvyššieho súdu pred zmenou právnej úpravy a námietka odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu bola dôvodná a preto dospel k záveru o potrebe zrušenia rozsudku správneho súdu.

V.

Záver

32. Z uvedených dôvodov dospel kasačný súd k záveru, že krajský súd porušil zákon v zmysle ustanovenia § 440 ods. 1 písm. g) a h) SSP. Preto kasačný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

33. V ďalšom konaní rozhodne správny súd aj o nároku na náhradu trov konania pred kasačným súdom.

34. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.

